

MIA FRANCES

Vénusz
A HABOKBÓL

eROW aniX-füzetek 1

A víz hívó szava

Egy óriási robaj törte meg a viszonylagos nyugalmat a barlang belsejében.

– Kőomlás! Mindenki fedezékbe! – kiáltozták a segédmunkások, és beugráltak mindannyian a kürtő belsejében csillogó tóba.

A víztükör valójában a tenger része volt, és alatta, egy résen keresztül lehetett kiúszni az nyílt vízre.

Különös hely részeként látogatta a sziget népe: emberi eszközök roncsait sodorta ide évszázadokon át az áramlat. Ki mit talált, azt igyekezett eladni a feketepiacon vagy a szigetre tévedő turistáknak. Olyanná vált a hely, mint egy hatalmas kincsesbánya. Lévén a szegénység nagy úr – a felnőttek mellett a gyerekek és a nők szintén –, ide jártak megkeresni a napi betevőt, ha nem akartak alantasabb feladatokat vállalni, vagy külföldre menekülni a nyomor elől.

Dolores is bevetette magát a nedves védőburok alá; elült a zaj, ahogy a feje fölött összecsaptak a hullámok. A két Pablo – az apja és a bátyja – közül az ifjabbik, Pablito a karjával jelzett neki és az apjuknak, amit valahogy így értelmezhetek: *Maradjatok itt mindketten, amíg megnézem, odakint minden rendben van-e.*

Az apjuk azonban félreérthetetlen jellel leintette a fiát, majd óvatosan kimászott a tóból, és körülnézett.

Így tettek azok a férfiak, fiúk is, akik szintén a víz alá bújtak. A nőket és gyerekeket megtanították arra, hogyan bírják ki hosszabb ideig a víz ölelő védelmében. Bármi okozhatta a kőomlást, akár valamilyen ellenséges tevékenység is lehetett, amit először is ki kellett vizsgálni.

Látszólag csendes és nyugodt volt a barlang tere, a robajt nem követte újabb. Úgy tűnt, a földmélyi tér csak rájuk akart ijeszteni, vagy...

Talán a felszínen történt valami! – ötlött a tizenkilenc éves lány agyába. *Valami nagy! Még a szigetünk is veszélyben lehet.* Nem várt tovább, kibukott a vízfelszínre, és az első levegővétellel együtt a kérdést is kifújta a bátyja felé:

– Lito, ne nézzük meg, mi történt?

– Eszedbe ne jusson, Dolo! – pirított rá a fiú, de ezzel már elkésett.

A fruskát megbabonázta a tengermélyi kijárat csillogó, remegő fénye és a végtelen óceán lelket hívogató szirénhangja. Elkapta valamiféle szabadságérzetet, még ha tudta is, hogy a vízben nem juthatott volna messzebbre a szigetüknél. A nála két évvel idősebb Pablo szinte kitalálta a gondolatait, máris reagált, elkapta a vállát és rákiabált:

– Nézz rám! Ne agyalj ezen, nem mehetsz oda ki, nem eresztelek el. Ne is próbálkozz, vagy beárullak apáéknak!

Az öreg Pablo igen szigorú jelenség volt, nem tűrte az ellentmondást. Ennek ellenére biztos kézzel összetartotta a családot, és nagyon szerette a gyermekeit is. Anyjuk,

Marisa – az ő tökéletes kiegészítéseként – talán az egész sziget legszelídebb asszonyának bizonyult. Mindenki, aki ismerte, szívelte, és igyekezett a kedvében járni, mert tőle is csak szeretetet kaphatott. Pablito pedig amilyen játékos testvér volt, annyira védelmező is. Érthetően a lánya nem akarta volna megbántani őket azzal, hogy ilyen nehéz időkben nem fogad nekik szót.

Dolores vágyakozva fordult a fényfolt felé, ami nem a saját vagy a testvére jövőkép nélküli világa részének látszott. Pablito idegesen kapta el a lány állát, nehogy sokáig bámulja a csábító rést, mintha bármit is megakadályozhatott volna ezzel.

– Ne csináld ezt, hugi! Apa mindjárt visszatér.

– Csak kikukkantok, bratyó! Mi bajom lehet? Csend van. Itt várj meg! Ez lesz a záloga, hogy visszajövök. Még apának sem kell semmit mondanod, nemhogy anyának.

Mire a fiú feleszmélhetett volna, húga nagy levegőt vett és beugrott a tengerszembe. Leúszott a fényes repedésig, majd átbújt alatta, azzal eltűnt Pablito szeme elől. Már nem hallhatta, amint a testvére a nevét kiabálja.

A szigeti lány szétnézett a végtelen, kék mélységben, amely a feje fölött fényesen hullámozott. Úgyesen beosztotta a levegőjét, miközben lábát uszonyként használva lökte magát előre, mint egy kecses delfin. Hosszú, ébenfekete, hullámos haja, bár össze volt kötve, mégis puhán ringva követte a mozgását. Egy friss meleg áramlat elkapta, és a magasba rántotta, amitől a gyomra lódult egyet, így önkéntelenül behunyta a szemét. Mire

kinyitotta, már inkább világosabb kék vízréteg vette körül. Azt nem tudta megállapítani, mennyire, de sokkal közelebb került a felszínhez.

Muszáj megnéznem, mi robbant fent – ez volt az első gondolata azután, hogy kiszabadult a barlangból. Ez nem lehetett sima kőomlás, erre megesküszöm!

Megemelte a fejét, és lassan körvonalazódott valami furcsa halom, ahogy tempózott. *Roncok? A Kincsesbányán kívül?* Feljebb emelkedett, hogy minél hamarabb eljusson az ismeretlenhez.

A beszűrődő nap pászmáit meg-megtörte itt-ott egy-két fekete folt. Egy vízi vagy légi szállítóeszköz törmelékei lehettek, együtt ringatóztak a nyugodt víztükörrel. Ha itt valami robbanás történt, annak hamar vége szakadt.

Dolores felsiklott, mint egy tengeri sellő. *Mit találok fent? Csak nem titokzatos és új leleteket?* Ritkán szunnyadó kíváncsisága ismét beindult. *Vissza kéne fordulnom, szólni Litónak, de ezt muszáj megnéznem! Krisztusom, segíts meg!* – nyomott el magában egy fohászt.

A semmiből jött áramlat messzire sodorta a Kincsesbánya kapujától, de még a szigettől is. Ha vissza is talált volna, nagyon felkeltette az érdeklődését a felszín izgalmasnak ígérkező titka. *Szerintem örülni fognak, ha felderítem, főleg, hogy már itt vagyok, és talán nem úszom biza üres kézzel.*

Mire megbánhatta volna a döntését, már kibukkant a feje a vízből. Felszabadult tüdővel kapott lélegzet után, és alig várta a rá váró kalandot.

Első típusú találkozás

Dolores még sosem találkozott külföldivel, mert amerre ők laktak, azt a részt elkerülték a turisták. Az apja és a bátyja amúgy is mindig ellenezte, hogy idegenekkel szóba álljon. Emiatt csak hallomásból és szigeti legendákból ismerhette őket. Azt tudta, nem sokban különböznek tőle, ám mégis egy másik, jobb világ ígérését jelenthetik neki.

Első benyomása a végtelen óceánról a vakítóan tiszta, kék égbolt alatt végighúzódó teljes vízhorizont volt. Sehol nem látta a szigetét, ez a tudat pedig egészen megijesztette és egyben le is nyugőzte. *Sem füst, sem felbő nem látszik, tebát a robbanás nem itt történetett* – gondolta okosan. Ennek ellenére, ahogy szétnézett a felszínen, mindenütt csak fa, fém és műanyag törmelékét látta. *Ha itt valami történt, az inkább támadás lehetett, talán kalózké* – akikről annyit tudott, nem az ő szigetükről valók voltak.

Dolores pillantása azonban nem időzött sokáig a látképen, mert egyből észrevett valami mást is a vízben lebegni. Embernek nézett ki, ahogy közelebb úszott, kirajzolódott a formája. *Vajon honnan jöhet? Gazdag amerikai vagy fura ázsiai?* A lány, akit eddig a széltől is óvtak, most korholta a saját naivságát. *Életveszélyben lehet, talán meg is sebesült, nekem meg ilyenek jutnak eszembe?!* Gyorsan odasiklott a mozdulatlan tünő testhez, és tüzetesen

megvizsgálta: egy fiatal, határozottan a nyugati világból származó férfi feküdt a hátán, behunyt szemmel, érzelmentes arckifejezéssel. Ebből arra következtetett, hogy talán már meg is halt. *Nyugodjék békében!* – vetett gyorsan keresztet. A külföldi a felsőtestével egy deszkára akadt fel, így hevert ott, mintha csak a ruhája tartotta volna rajta, ezért nem csúszott bele a tengerbe. Dolores bátortalanul tapintotta meg a férfi nyakát, ahol a verőér helyét sejtette, és nagyon gyengén, de még érezte a lüktetést. Aztán annak orra fölé tette a kezét, és ujjait bizsereglette a lassan áramló levegő meleg fuvallata, amitől megnyugodott. *Istennek hála, még él!* Eszébe jutottak a tanulmányai, miképp mentheti meg egy vízbe került honfitársa életét. A fiatalember tarkója alá nyúlt, felemelte a fejét, amennyire tudta, hogy megszabadítsa az esetleg lenyelt víztől, de nem járt sikerrel. Aztán arra gondolt, hogy a vállára veszi, úgymint aláúszott, és meglökte a testet, felhasználva ehhez minden erejét. *Nem vihetem a víz alá, mert nem bírná ki, és aztán odalent veszne el. De a roncsok közt sem hagyhatom, hisz ugyanúgy meghal. És mi van akkor, ha találok még másokat is rajta kívül? Őket hova és hogyan vigyem el?*

Nem sokáig tépelődhetett, mert egy hörgésszerű sóhaj tört elő a férfiból, aki aztán köhögni, prüszkölni kezdett, ahogy megszabadult a beszívott víztől. A légzése így felgyorsult, és kinyitotta a szemét. Dolores ijedtében hátrébb lökte magát, majd közelebb húzódott hozzá, amikor meggyőződött arról, hogy rendbe került.

– ¿Estas bien? (Jól vagy?) – kérdezte ösztönösen az anyanyelvén.

Remélte, hogy az idegen ért spanyolul. Válaszként a férfi csak felnyögött, de rögtön a hangforrás felé fordította a fejét.

– Who are you? An angel? (Te ki vagy? Angyal?) – meredt a különös teremtésre, akiről egyből kiderült, hogy nem oda való. Angolul beszélt, ahogyan Dolores nem. – You are an angel. I'm dead. I knew it! (Angyal vagy! Meghaltam! Úgy tudtam!) – szakadt ki a férfiből a rémület, de hiába menekült volna, körös-körül csak a tenger hullámozott.

– Nem értem, mit beszélsz! – rázta a fejét a megmentője.

– Á, spanyol! – ocsúdott a másik, és máris átváltott arra a nyelvre, mert szerencsére értette és beszélte is. – Azt hittem, meghaltam. Bár, ha a mennyben spanyolul beszélnek, én inkább a pokolba...

– Dehogy haltál meg! – szakította félbe a mondanóját egy ideges mosollyal a lány. – Dolores vagyok. Próbálok segíteni rajtad.

– Uramisten – bukott ki a férfiből. – Sellőt hallucinálok... vagy szirént! Ez már a vég!

– Nyugodj meg! Nem vagyok habléány, sem vízi démon. Viszont neked valahova a szárazföldre kell kijutnod – azzal megmentője óvón átkarolta, mert kezdett már ő is átfázni a hideg vízben.

Abban a pillanatban nem is gondolt a jólneveltségére, amire a családja tanította, vagy ami miatt úgy

vigyáztak rá, hogy egy más nemű emberhez házasságkötés előtt ilyen közel legyen. Ez most tényleg rendkívüli helyzet volt, amelyben egy hozzá hasonló entitás élete függött tőle és a döntéseitől.

– Mégiscsak a mennyországban vagyok – sóhajtotta keserédes humorral és gyenge mosollyal a férfi. – Ha már... ilyen bensőséges kapcsolatba kerültünk... én is elárulom... a nevem... – Ám ekkor ismét köhögni kezdett, összerándult a lány karjai között, majd elveszítette az eszméletét.

Mindenképpen partra kell juttatnom! Nem várhatok tovább! – harsogott Dolores elméjében a gondolat. Röpkén szétnézett, voltak-e mások is a roncsok között, de csak ezt az egy embert találta.

Életben tartani

Bárcsak tudnék lélegezni a víz alatt! – kívánta a lehetetlent. Körülvizslatta tekintetét a romos terepen, majd szinte felsikoltott a boldogságtól: *halleluja!* Egy bűvároknak való oxigénpalack fürdőzött mellettük a vízben, ahogy odalebegtették hozzájuk a habok.

Már látott ilyet a Kincsesbányában, használni is megtanulta, amikor Litóval közösen merültek vele. Egymásnak adogatták a palackból kiálló cső szipkáját, így egészen sokáig lent tudtak maradni, hogy megcsodálják a tenger páratlan élővilágát.

A hátára vette az ormótlan hengert, nehezebbnek tűnt, mint amire emlékezett. *Tele van! Hátba sikerül eljuttunk vele a szigetre.* Azt már látta, a palackot csak ő fogja tudni rendeltetésszerűen használni, mert a férfi teljesen eszméletlen volt. Nem várhatta el, hogy a szipkát önállóan az ajkai közt tartsa.

Határozott mozdulattal megragadta a testet, és lehúzta a víz alá. Az arcához hajolt, és azt a levegőt, amit a palackból magába szippantott, a férfi szájába fújta. Nem törődött azzal, mire hasonlít ez a mozdulat, csak életben akarta tartani őt. *Nem egy szokványos megoldás, de jobb híján... működnie kell!*

Az ájult ember hónalja alá nyúlt, hogy – hátán a légpalackkal – szabadon maradjon az egyik karja és mindkét

lába az úszáshoz, ugyanakkor közel legyen mindkettejük arca a levegő átadásához. A szájon keresztüli lélegeztetés tűnt számára a kézenfekvőnek, mert általa nagyobb befűvást adhatott, mintha az orrán át csinálta volna. A férfi nem volt magánál, nem is ellenkezhetett volna, ő pedig felvértezte a lelkét a segítőkészségével. Bár nem így képzelte el élete első csókját, az is biztos.

Ugyan valóban sosem csókolt még meg férfit, most nem is így tekintett erre a cselekedetre, nem tulajdonított neki érzelmeket. Bár az eszébe jutott, hogy *nahát, pont olyan puha az ajka, mint az enyém...* Ez azonban egyre-másra segített neki lebontani a képzelt falakat és a kitalált mítoszt a külföldiekről. A távoli, érthetetlen és érinthetetlen emberek hús-vér fajtársakká váltak, kezdve itt, ezzel a fiatalemberrel a karjában. Másra nem figyelt, amint cipelte és siklott vele a legjobb termikeket keresve, csak hogy rendszeresen lélegeztesse és ne engedje el.

Honnan kapott erőt, ő sem tudta, de a védőszentjének, Santa Marguarítának tulajdonította azt. „Santa Marga” volt a sziget lányainak gyámolítója.

Időnként kitolta terhét a vízfelszínre, hogy a férfi magától is levegőhöz juthasson. Többféle módszert kipróbált, hogy ne ezt, a számára is kényelmetlent alkalmazza, úgy azonban nagyon lassan haladtak. *Könnyebb lenne az alsó rétegekben tempózni, ahhoz viszont muszáj őt állandóan lélegeztetnem. És merre induljak? Áramlatokat kell találnom, és figyelnem a vízi élővilágot, mert ahol sűrűbb a növényzet, gyakoribbak a halak, ott közeledik a szárazföld, ezt tudom.*

Igyekezett nem kétségbeesni, de valójában nem sok választása maradt. *Nem hagyhatom meghalni! Kötelességem megmenteni az életét, ha már rátaláltam.*

Fogalma sem volt, meddig úszott, és mikor kezdte észrevenni a vízi világ változásait. Egyre több kis hal és hínár akadt az útjába, tengeri csillagok és ráják lebegtek el előtte. *Közel már a szárazföld!* – biztatta magát.

Kifejezetten előnyére vált, hogy – bár elsősorban kincskeresőként dolgozott – hébe-hóba a falu iskolai könyvtárába is ellátogatott, ha az ideje engedte, és mindent elolvasott a tengerről, mert lenyűgözte őt annak gazdagsága.

Ahogy a türelmetlenség, úgy az elszántság is nőtt benne, miközben az ájult férfival a sejtett part felé közeledett. Áldotta Krisztust, hogy időközben nem ébredt tudatára a csomagja, mert bizonyosan ellenállt volna a szokatlan transzportnak. Persze az is lehet, hogy nem, de ha magához tér, biztosan megijed, talán pánikba is esik, amivel bajba sodorta volna mindkettejüket.

Épp a befúvási fázisnál tartott, amikor az előre kinyújtott karja súrolta a fövenyt. *Megérkezünk!* Persze fogásra még nedves volt a homok, de tudta, nemsokára biztos talajra teheti ezt az idegent. Még utoljára lélegeztette, hogy a férfi ne szívja be a vizet, aztán kihúzta magával a partra, biztos távolságra a haboktól, és lefektette őt a homokba.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

